

Sygn. akt I PK 100/16

POSTANOWIENIE

Dnia 11 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa P. w E. Spółki z o.o.
przeciwko K. D. i R. W.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 11 stycznia 2017 r.,
skargi kasacyjnej pozwanych od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Suwałkach
z dnia 25 listopada 2015 r., sygn. akt III Pa 34/15,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej
kwotę 1350 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych) tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Uzasadnienie faktyczne

Powódka „P.” Sp. z o.o. z siedzibą w E. wystąpiła z powództwem przeciwko
pozwanym K. D. i R. W. o zapłatę kwot, odpowiednio 15.400,71 zł i 27.763,00 zł
tytułem zwrotu kosztów poniesionych przez pracodawcę w związku z
podnoszeniem kwalifikacji zawodowych pracowników.

Sąd Rejonowy w Ełku wyrokiem z dnia 24 czerwca 2015 r., sygn. akt IV P
186/13 uwzględnił powództwo i zasądził od pozwanych na rzecz powódki żądane

kwoty wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 1 sierpnia 2012 r. w stosunku do pozwanej K. D. i od dnia 1 kwietnia 2012 r. w stosunku do pozwanej R. W., a także zasądził na rzecz powódki zwrot kosztów procesu od każdej z pozwanych.

Sąd Okręgowy w Suwałkach wyrokiem z dnia 25 listopada 2015 r., sygn. akt III Pa 34/15 oddalił apelację pozwanych, obciążając je zwrotem kosztów zastępstwa procesowego na rzecz powódki.

Wyrok Sądu Okręgowego pozwane zaskarżyły w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu skarżący zarzucił naruszenie art. 18 k.p. w zw. z § 9 ust. 2 i § 6 rozporządzenia ministra edukacji narodowej oraz ministra pracy i polityki socjalnej z dnia 12 października 1993 r. w sprawie zasad i warunków podnoszenia kwalifikacji zawodowych i wykształcenia ogólnego dorosłych, błędne zastosowanie § 6 wspomnianego rozporządzenia oraz błędne niezastosowanie § 9 ust. 3 rozporządzenia.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych, polegających na rozstrzygnięciu następujących kwestii:

1. „Czy udzielenie przez zakład pracy w chwili kwalifikowania pracownika przez podmiot organizujący kształcenie w formie pozaszkolnej, bezwarunkowej zgody na odbycie przez pracownika szkolenia, z jednoczesnym przyznaniem prawa do płatnego urlopu szkoleniowego jest równoznaczne ze skierowaniem pracownika przez zakład pracy w celu kształcenia, doksztalcania lub doskonalenia w formach pozaszkolnych w rozumieniu § 9 ust. 2 rozporządzenia ministra edukacji narodowej oraz ministra pracy i polityki socjalnej z dnia 12 października 1993 r. w sprawie zasad i warunków podnoszenia kwalifikacji zawodowych i wykształcenia ogólnego dorosłych?”;

2. „Czy postanowienia umowy zawartej z pracownikiem na podstawie § 6 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia ministra edukacji narodowej oraz ministra pracy i polityki socjalnej z dnia 12 października 1993 r. w sprawie zasad i warunków podnoszenia kwalifikacji zawodowych i wykształcenia ogólnego dorosłych po rozpoczęciu przez niego zajęć w formie pozaszkolnej, zobowiązujące pracownika do odpracowania w zakładzie pracy określonego czasu są nieważne z mocy art. 18

k.p. w związku z art. 9 k.p. jako mniej korzystne niż przepisy prawa pracy, jeżeli umowa zobowiązująca została zawarta po wydaniu pracownikowi skierowania w celu kształcenia w formach pozaszkolnych, przyznającego bezwarunkowo pracownikowi prawa do płatnego urlopu szkoleniowego, w przypadku w którym pracodawca nie uzależnił wydania skierowania o takiej treści od zobowiązania pracownika do przepracowania określonego czasu u pracodawcy?”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik powódki wniósł o oddalenie skargi kasacyjnej w całości i zasądzenie solidarnie od pozwanych kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadnienie prawne

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3), lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Należy podkreślić, że Sąd Najwyższy w ramach tzw. przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (por. postanowienie SN z 9 maja 2008 r., II PK 15/08, LEX nr 490359).

Jako okoliczność mającą uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na występowanie w sprawie dwóch istotnych zagadnień prawnych.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, aby było możliwe przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej na podstawie występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to konieczne byłoby przedstawienie problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Zagadnieniem prawnym jest bowiem zagadnienie, które wiąże się z określonymi przepisami prawa materialnego lub

procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950, z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307 oraz z dnia 28 października 2015 r., I PK 23/15).

Istotne zagadnienie prawne, jeżeli miałoby stanowić podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, powinno występować w rozpoznawanej sprawie; kwestii prawnej nie można bowiem rozpatrywać w oderwaniu od wyjaśnionego w sprawie stanu faktycznego (postanowienie SN z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109). Ponadto, twierdzenie o występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienia SN: z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467; z 17 marca 2015 r., I PK 4/15, LEX nr 1661934 oraz powołane tam orzeczenia).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej nie spełnia powyższych wymogów. W pierwszej kolejności należy wskazać, że przedstawione zagadnienia prawne nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Skarżący wskazuje w nich bowiem na okoliczność udzielenia przez pracodawcę bezwarunkowej zgody na odbycie przez pracownika szkolenia, połączonej z udzieleniem, również bezwarunkowo, płatnego urlopu szkoleniowego. Należy natomiast zauważyć, że sądy *meriti* rozpoznające sprawę nie ustaliły, aby pracodawca pozwanych wyrażał taką zgodę, co więcej Sąd Okręgowy w Suwałkach wyraźnie wskazał, że stanowiska pozwanych w tym zakresie nie można podzielić. Skarżący zmierza zatem w istocie do podważenia ustaleń faktycznych dokonanych przez sądy *meriti*.

Z kolei należy przypomnieć, że Sąd Najwyższy nie jest sądem trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest zwykłym środkiem zaskarżenia, przysługującym od każdego orzeczenia sądów powszechnych, z którym jedna ze stron się nie zgadza, ponadto Sąd Najwyższy jest także związany ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez sąd rozpoznający sprawę merytorycznie.

Skarżący nie sprostował również konieczności należytego wykazania problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenia przepisów prawa, w związku z którymi powstało zagadnienie prawne i wskazania argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Samo sformułowanie pytań na jakie odpowiedzieć ma Sąd Najwyższy nie jest wystarczające dla przyjęcia skargi do rozpoznania. Tymczasem skarżący w nader lakonicznym uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, połączonym w dodatku w jedną część z uzasadnieniem podstaw kasacyjnych nie wykazał w żaden sposób jaki wpływ będzie miało rozstrzygnięcie przedstawionych kwestii na rozstrzyganie innych, podobnych spraw, nie wykazał również dlaczego wskazane przepisy budzą wątpliwości interpretacyjne i wymagają pogłębionej wykładni.

W związku z powyższym, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia. O kosztach Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 9 ust. 2 oraz § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.